

Kajúci lotor...

Kajúci lotor. Zdá sa, akoby tieto dve slová nepatrili dovedna. Pôvodne bol lotrom. Podľa Matúša a Marka bol ním ešte aj na kríži. Aj on ubližoval Pánovi vo svojej surovosti a tvrdosti. Ale ako vieme, pod vplyvom toho v strede, sa stala s ním veľká zmena. Bol lotrom, ale stal sa kajúcim lotrom.

Táto rýchla a radikálna zmena robila mnohým ľuďom, aj teológom, vážne starosti. Zapochybovali nad takýmto náhlým obratom. Stojíme tu pred určitým tajomstvom, keď sa zamýšľame nad týmto človekom. Nazdávame sa predovšetkým, že tento lotor nebol nevercom. Je možné, že bol príliš patriotom, vlastencom, a stal sa zločincem z presvedčenia, pre vyššie, nadosobné ciele. Rýchla zmena jeho zmýšľania mohla mať svoje pozadie ako pri Pavlovi. Sotva kto, však mal také nepriaznivé podmienky na zmenu zmýšľania ako mal práve tento zločinec na kríži. Poznáme príslovie, že núdza a bieda naučí človeka modliť sa, lenže len kým bolesť neprekročí svoje hranice, kým ju ešte vládžeme zničiť. Nadmerná bolesť človeka otupuje a robí ho neschopným rozmýšľať. A utrpenie ukrižovaných bolo takéto, nadmierne, a privádzalo trpiteľov do úplnej zúrivosti. Vieme, že aj naši dvaja nadávali zo začiatku, aj ten kajúci. A nikoho tam nebolo, kto by sa bol týchto trpiteľov s pochopením ujal a pomáhal im. Pre nevýslovné bolesti to nemohol ani náš Pán v tejto chvíli robiť. Nič nepočujeme o tom, že by bol viedol s týmto lotrom nejaký rozhovor. Zapôsobilo naňho jedine svojím mlčaním, svojím správaním sa, svojím príkladom.

Myslíme si tiež, že tento odsúdenec musel mať také povahové vlastnosti, ktoré mu pomáhali nad vecami rozmýšľať. Pri všetkej svojej pomýlenosti bol predsa len vidiacim človekom. K tomu všetkému mal šťastie, ktoré ani pred ním, ani po ňom nikto z odsúdených zločincov nemal – mohol byť totiž ukrižovaný spolu s neznámym „Nazaretčanom“. Ak si pozorne prečítame rozpravu o obrátení tohto lotra, ľahko prideme na to, že sa tu nehralo divadlo. Všetko bolo také prirodzené, také nestrojené, všetko tu dýcha bezprostrednosťou a pravdivosťou. Tento lotor si všetko všimol, všetko pozorne sledoval. Prekvapujúco

zapôsobilo naňho aj to, že sa pri tomto procese všetko krútilo vlastne len okolo toho tretieho. Tá Via dolorosa mu zostávala v pamäti, videl ho, ako klesol pod ťarchou kríža a počul aj slová k nariekajúcim ženám. „Dcéry jeruzalemské, neplačte nado mnou, ale plačte samy nad svojimi deťmi“, ktoré ste zle vychovali. Nech vás netrápi moje utrpenie, ale hriechy, tie vaše a tie vašich detí. Myslím, že kajúceho lotra sa už tu dotkla myšlienka vlastnej viny. Keďže sa všetci posmievali, strhlo to do tejto špiny aj jeho. Doteraz žil iba medzi zlodejmi a bol pravdepodobne aj takej povahy, ktorá podliehala vplyvu. Ešte aj tam na kríži podľahol vplyvu kamaráta. Aj sám urážal toho v strede. Ale mlčanie toho neznámeho ho zastavilo. On sa nežaloval, nenariekal, naopak modlil sa aj za svojich trýzniteľov: „Otče, odpusť im, nevedia, čo činia!“ Také niečo ešte v živote nevidel. Modlí sa aj za tých, ktorí mu krivdia. Lotrovi sa zdá, že sa mu v tomto mužovi priblížilo Božie kráľovstvo a vzbudzovalo to v jeho srdci pocit dôvery voči nemu. Neďaleko od kríža stáli aj nejaké ženy s jediným mladým mužom. A ten vedľa neho, pribitý na drevo, sa aj o svoju matku stará! „Aj ja som mal matku a ešte aj mám“ - hovoril si v duchu, „ale ja by som k nej nemohol tak hovoriť ako tento. Muž, čo stojí vedľa nej, je istotne jeho príbuzný alebo priateľ. Aj ja som mal priateľov, ale akých!“

Pod krížom sa premávajú zástupy, ktoré sa mu posmievať a rúhajú, ale čo je zaujímavé, vyčítajú mu i jeho lásku k ľuďom a vernosť k Bohu. A ten posmievaný odpovedá len mlčaním a modlitbou za nich. A tu sa naraz v lotrovi čosi láme, zachvacuje ho ľútosť nad svojím pomýleným životom. Aká ohromná trhlina ho oddeľuje od tohto v strede, ktorý mu je pritom tak blízko. Stáva sa mu jasným, že ten v strede nemôže byť lotrom. On je rozhodne nevinný. Ach, keby mal viac sily v sebe, istotne by sa to nezaobišlo bez horkého plaču nad sebou. Ale už nevládze.

Veľký obrat. Treba ho zaiste pripísať skutočnosti, že sa duša tohto lotra stretla tu v tomto neznámom so Synom Najvyššieho, ktorého on ako prvý uznáva za kráľa. A nemá už iné pranie, ako byť tam vo večnosti jeho občanom.

R: Oslavujme Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.

1. Teraz nech hovorí Izrael, že Pán je dobrý, že jeho milosrdenstvo trvá naveky.
2. Teraz nech hovorí dom Áronov: jeho milosrdenstvo trvá naveky.
3. Teraz nech hovoria všetci bohobojní: jeho milosrdenstvo trvá naveky. - R.

4. Pánova pravica mocne zasiahla, Pánova pravica ma zdvihla.
5. Ja nezomriem, budem žiť a vyrozprávam skutky Pánove.
6. Prísne ma Pán potrestal, no nevydal ma smrti napospas. - R.

7. Kameň, čo staviteľa zavrhlí, stal sa kameňom uholným.
8. To sa stalo na pokyn Pána; vec v našich očiach obdivuhodná.
9. Toto je deň, ktorý učinil Pán, plesajme a radujme sa z neho. - R.

Nikdy, až do chvíle Ježišovej smrti, človek nevidel, aby niekto po tom, ako zomrel, opäť vstal z mŕtvych. Zvlášť, ak zomrel rukami i nohami pribitý na kríž a prebodnutý kopijou do srdca. V takomto prípade sú domnienky o zdanlivej smrti nevhodné, ba vyznejú, akoby niekto chcel silou-mocou pokračovať vo výsmechu - lebo odsúdenému sa vlastne „nič“ nestalo, takže keď sa na tretí deň prebral z mdlôb, znovu sa mohol objaviť údajne zmŕtvychvstalý... Aj tak vyzerajú námietky proti Kristovej smrti na kríži.

Keďže apoštoli boli od začiatku až do konca svedkami Kristovho utrpenia i smrti a vkladali svojho mŕtveho Majstra do skalného hrobu, nemali pochyb, že sú naozaj svedkami najväčšieho zázraku v dejinách ľudstva -vzkriesenia zosnulého Ježiša Krista. Ich Učiteľ stál pred nimi s prebodnutými rukami a nohami a rana na boku bola taká veľká ako hrot kopije, ktorý ju spôsobil. Mali istotu: „Videli sme Pána.“ Tomáš ho však nevidel a potreboval mať vedecký dôkaz. Bol teda pravzorom všetkých skeptických pochybovačov, ktorí vraj kým nevidia, majú právo neveriť? Tomášova pochybnosť však vyznieva skôr ako vyjadrenie veľkej túžby, ale i veľkého sklamanie, že „nebol s nimi, keď prišiel Ježiš“.

Keď sa apoštoli po Kristovom nanebovstúpení rozišli do celého sveta, pôsobil Tomáš ako misionár, pričom prišiel do Perzie a Indie. V Indii obrátil na kresťanstvo aj kráľ Gundapara. Roku 72 po Kristovi podstúpil mučenícku smrť, keď ho pohania pri misijnej ceste, zákerne dobodali na smrť...

Náš životný príbeh je podobný Tomášovmu. Trvalo mu nekonečne ťaživých osem dní, kým sa mohol pokloniť svojmu Učiteľovi a Pánovi. Aj my veľmi túžime stretnúť sa s Ježišom. Nie preto, aby sme najprv mohli vkladať svoje prsty do rán po klincoch, vystrieť ruku a vložiť ju do Kristovho boku, ale aby sa naša viera v Krista naplnila po našich „ôsmich dňoch“ veľkou radosťou, ktorú skusujeme už vo veľkonočnom čase. Lebo my, aj keď sme doteraz nevideli, uverili sme. A chýba nám to jediné - osobne sa zúčastniť na radosti nášho Pána v jeho kráľovstve večného života a nekonečnej lásky.

Róbert Bezák

Liturgický kalendár

20.IV. pondelok sv. Anicét, pápež
21.IV. utorok sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi
22.IV. streda sv. Soter, sv. Kajus, pápeži
23.IV. štvrtok sv. Vojtech, biskup a mučeník
24.IV. piatok sv. Juraj, mučeník
25.IV. sobota sv. Marek, evanjelista

Aj na začiatku tretieho tisícročia pozorujeme, ako okolo nás vzrastá napätie. Božie zásady pre život sa potláčajú do ústrania. Súčasný človek je vystavený vplyvom klamstva a násilia. V duchovnej slepote prestáva hľadať Boha, správne hodnotiť veci, nepocituje žiadnu ľútosť nad svojím odklonom od Boha. Veriaci človek má mať odmietavý postoj voči klebetám, ohováraniu a osočovaniu, aby pod ich vplyvom nešíril okolo seba nenávisť a zlobu. Úlohou kresťana je okolo seba rozsievať pokoj, a nie predsudky.

Podľa Ježišovho odporúčania nemáme násilne zasahovať proti zlu. Riešenie zla si vyhradil Boh. On zasahuje proti zlu, aby zavládla spravodlivosť. Dosvedčuje to množstvo dejinných udalostí. Teda v realistickom pohľade nemôžeme vylúčiť Boží súd a Boží trest.

Nad biedou človeka sa však skláňa Božia láska, aby ho pozdvihla a zachránila. Starozákonné dejiny svedčia o takejto milosrdnej Božej láske. Božie milosrdenstvo sa osobitne stalo viditeľné v Ježišovi Kristovi. On predstavoval Boha ako milosrdného Otca. Hovoril o Božom milosrdenstve v podobenstvách, napríklad o mánotratnom synovi, dobrom pastierovi, nájdenej drachme a v iných podobenstvách. Najvyšším dôkazom Božieho milosrdenstva voči nám je Ježišova smrť, pri ktorej sa Boh najhlbšie sklonil k človeku. Z prebodnutého Ježišovho Srdca k nám vytryskol nový život.

Hoci ľudia nás neraz nepravdivo posudzujú, Boh nám preukazuje milosrdenstvo. Náš pozemský život je časom milosrdenstva. Pôstna doba nás volá, aby sme sa obrátili k Bohu. Lenže naše obrátenie by sa nemalo končiť, ale malo by mať charakter neustáleho zápasu proti hriechom. Obráťme sa k Bohu s dôverou. Zamerajme sa na Božie milosrdenstvo a nechajme sa ním celkom preniknúť.

Vrcholové dni Veľkého pôstu - Veľký týždeň a oktáva Veľkej noci - nám hlbšie pripomínajú Božie milosrdenstvo, ktoré nám trpiaci a zmŕtvychvstalý Spasiteľ sprítomnil obetou svojho života a ustanovením sviatostí. Na Druhú veľkonočnú nedeľu slávime sviatok Božieho milosrdenstva. Sám Ježiš svätej Faustine určil deň slávenia tohto sviatku a spojil s ním osobitné milosti - odpustenie vín a trestov po svätej spovedi a svätom prijímaní. Prežime si ho vo vnútornom sústreďení tak, aby sme z osobného stretnutia so zmŕtvychvstalým Kristom získali dar plnšieho kresťanského života.

Sväté omše v týždni po 2. Veľkonočnej nedeľi (B)

21.IV. utorok

18.00 + Vincka Šimurková a za zdravie rodiny

22.IV. streda

18.00 Jubilejná-50 výročie sobáša – manželia Nemcoví

24.IV. piatok

18.00 + Ján Jelemenský

25.IV. sobota

11.00 za zdravie a Božiu pomoc - 80.rokov (p.KJlímová)

Upratovanie kostola č.d. 101 – 122

26.IV. 3 Veľkonočná nedeľa (B)

8.00 + Pavol Fajkus, manželky a deti

9.15 za farníkov

*Vykonám nejaký dobrý skutok a nikomu o tom
nebudem rozprávať.*

Keď stretne dobrého človeka, spýtame sa: Ako len môže byť niekto taký dobrý? Čo je to za prameň, z ktorého čerpá? Aký je to cieľ, ktorý ho poháňa? Aké sú to cesty, po ktorých ide? Aké tajomstvo tento človek v sebe nosí? Ľudia ako matka Terézia z Kalkaty musia dovoliť takéto otázky. Novinári sú im stále v päťach. Lebo ich odpovede zaujímajú mnohých, ktorí si kladú otázku: Ako by som aj ja mohol žiť tak, aby vo mne bolo trochu viac dobroty?

Je „samá dobrota“. To sa o pápežovi Jánovi XXIII. naozaj dalo povedať. Bol papa, buono, dobrotivý otec všetkých ľudí. Hovoril „slová dobroty“, ako stojí v titule istej knihy.

Agere sequitur esse - konanie pochádza z bytia. Túto zásadu školskej teológie si osvojil sedliacky syn zo Sotto il Monte ešte ako študent a po celý svoj život sa ňou chcel formovať. Podobne ako aj inou poučkou scholastiky: Ens et bonum convertuntur - bytie a dobro vzájomne súvisia. Dobro pochádza z bytia, lebo bytie je dobré. To, čo znie abstraktne a pôsobí učene, bolo pre Jána XXIII. veľmi konkrétne a jednoduché. Formovalo ho to celostne a natoľko, že sa stal toho výborným príkladom. Ľudia si na ňom mohli všimnúť, že to, čo robí, vychádza z neho, že koná tak, aký je. Robil dobre, lebo bol dobrý.

Jeho dobrota bola ako zrelý plod, ktorý z jarného puku dozrel v letnom slnku. Angelo Roncalli stál dlhé roky viac v tieni než na očiach verejnosti. Nespočetné dni jeho života boli obyčajnými pracovnými dňami. To, čo sa na konci jeho života stalo zjavným celému svetu, dozrelo vo všednom dni. Práve v tých dňoch, v ktorých si sotvako všimol jeho dennú prácu, on prežíval v modlitbe istotu: Boh ma vidí - a to mi stačí. Práve v časoch, keď veľké cirkevné dejiny prechádzali zdanlivo popri ňom, on žil zo svojej hlbokej dôvery: Boh žije so mnou svoje dejiny spásy - som do nich včlenený.

Po všetky časy necháva Boh rásť, čo on chce, kvitnúť, kde on chce, dozrievať, kedy on chce. V jeho očiach má trvalú hodnotu, čo je v ľudských očiach striedavo cenné alebo bezcenné. Mój Stvoriteľ vidí moju dennú prácu a s ním môžem pri pohľade späť povedať: „Bolo to veľmi dobré“ (Gen 1,31). S pápežom Jánom môžem byť aj ja „v úprimnom rozhovore s Pánom“ a urobiť si predsavzatie: „Musím si stále jasnejšie uvedomovať, že toto sú najlepšie strávené okamihy môjho života“ (6. októbra 1939).

V „predsavzatí nadnes“ si Ján XXIII. chce sľúbiť, že urobí dobrý skutok. Jeho predsavzatie je zjavne niečo oveľa viac než skautské motto „každý deň dobrý skutok“. Menej mu ide o jednotlivé skutky, oveľa viac mu ide o prácu tohto dňa. Kiež by sa moja dnešná práca vydarila, kiež by mala v sebe niečo z Božej dobroty. Tento deň by som chcel naplniť tým, čo som získal zo stretnutia so Stvoriteľom. So všetkým, čo dnes vezmem do rúk, by som chcel dobre zaobchádzať, tak dobre, nakoľko len budem môcť. V každom stretnutí, v každej situácii, v každej úlohe bude záležať na tom, aby sa presadilo dobro, aby medzi nami vzrástla dobrota, aby som - pri všetkých svojich obmedzeniach - mohol povedať:

Aj dnes som prispel svojou dobrou vôľou, svojimi dobrými úmyslami. A môžem smelo dôverovať: Aj o tomto dni Boh povie: „Bolo to veľmi dobré.“ Keď sa na vec pozeráme takto, je zrejmé, prečo Ján XXIII. „nikomu nechce povedať“, čo dobré robí. Pre neho je samozrejmejšie rozprávať o Bohu, ktorý v ňom dobro spôsobuje. Primeranejšie mu je povedať v modlitbe Bohu, aké úlohy a výzvy mu tento deň prináša. V Božej добрote bude konať dobro, bude môcť byť dobrotivý. Najprv bytie, potom konanie - táto stará poučka mu bola každodenným predsavzatím: najprv stretnutie s Bohom, potom s ľuďmi; najprv bytie s Bohom, potom spoločenstvo s ľuďmi. V každodennom stretnutí sa s Bohom, Darcom všetkého dobrého a Otcom všetkých ľudí, sa on sám stal papa buono, dobrotivý Svätý otec, brat všetkých.

„Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne.“

Jn 14,11

V tichu, ktoré mi umožňuje byť s tebou, Pane, v tichu, ktoré ma robí vnímavým na to, čím žijem, kto som, a najmä na to, čo mi hovoríš, som rád, Pane, že v tomto tichu, vo svojej túžbe stretať sa a byť s tebou, zjednotiť sa s tebou, mám čas ťa počúvať.

A ty mi hovoríš: „Ver vo mňa.

Ver a pod' za mnou. Kajaj sa a ver.“

Ba dnes sa ma i priamo spytuješ:

„Veríš, že ti to môžem urobiť?“

Veríš tomu?“

Dnes si uvedomujem, Ježišu, že tieto slová mi hovoríš z kríža celý skrvavený, bezmocný, vysmievaný, opustený, okradnutý aj o svoj odev, potupený, zomierajúci...

Keby si sa ma spýtal, Ježišu,

či ti verím vtedy, keď si utíšil búrku na mori,

vtedy, keď si vzkriesil Jairovu dcéru,

mladíka v Naime, či priateľa Lazára, vtedy,

keď si nasýtil piatimi chlebami obrovský zástup,

vtedy,

keď si vrátil slepému zrak a hluchému sluch,

bolo by to niečo iné, ako keď mi dávaš

tieto otázky zo svojho kríža.

Hoci ty si ten istý

včera, dnes, zajtra i naveky,

ja nie som ten istý vo viere a v dôvere v teba,

takým sa potrebujem stávať.

Možno by mi bolo oveľa ľahšie povedať:

„Verím ti,“

keď sa prejavuješ ako mocný,

ako hovoriť to s tým istým presvedčením,

s tou istou silou svojho ducha, srdca,

tam, pod tvojim krížom.

Nám, ľuďom, sa zdá,

že tvoje zázraky, Pane, viac presvedčia ľudí

ako „zázrak“ tvojej lásky na kríži,

ten akoby nás menej zaujímal.

A predsa, ty ukrižovaný a bezmocný prebúdaš vieru

ľudí: pod krížom s vierou stojí tvoja matka, tvoj učeník,

ktorého si miloval, Mária Magdaléna, ktorej si odpustil

hriechy, lotor, ktorého prosbu si vypočul, vojak, ktorý

vyznal: „Bol to naozaj Syn Boží.“ Nikodém i Jozef

Arimatejský sa k tebe už verejne hlásia.

Tu, pri tvojom kríži, oslobodený od všetkých vonkajších

zabezpečení viery, tu, pred tebou, chcem vyznať:

Verím, Pane, pomôž mojej neviere.

PRVÁ LEKÁRKA Elizabeth sedela v obývačke u priateľov v Severnej Karolíne a myslela na domov. Po desaťdňovej ceste na voze bola naozaj unavená. Sprevádzali ju jej dvaja bratia, ale tí zajtra odídu. Už teraz smútila za domovom.

Čo mi to len napadlo - rozhodnúť sa študovať za lekárku? Ved' doteraz to nerobí ani jedna žena. Čo ak to nezvládnem?

Slzy jej stekali po lícach, keď urputne rozmyšľala, či tu zostať, alebo sa s bratmi vrátiť domov. Cez okno hľadela na tmavú oblohu a jej srdce kričalo: Drahý Bože, prosím ťa, ukáž mi, čo mám robiť!

Potom znenazdajky prišla odpoveď, napísala si neskôr do svojho denníka. Moje vnútro zaplavilo žiarivé svetlo nádeje a pokoja... Strach bol preč. Vrátila sa mi radosť. Nadobudla som istotu, že Boh mi bude pomáhať a viesť mój život. Bola som presvedčená o správnosti svojho rozhodnutia a túto istotu som už nikdy nestratila.

Elizabeth sa horlivo pustila do štúdia gréčtiny a mnohých lekárskejších kníh, aby sa čo najlepšie pripravila na skúšky. Keď si však podala prihlášku na štúdium, nikto ju nechcel prijať. Predstavte si dievča študovať za lekárku! Skúšala to znovu a znovu. Jedného dňa si sadla, aby si prečítala odpoveď na svoju tridsiatu prihlášku. Sotva mohla uveriť vlastným oči.

„Pozrite!“ kričala, „oni ma prijali!“ V skutočnosti to bolo tak, že profesori tejto newyorskej školy sa rozhodli, že nechajú študentov hlasovať o tom, či ju medzi seba prijímú, alebo nie. Jeden hlas navyše rozhodol o tom, že bude prijatá. Niektorí mladí študenti si mysleli, že mať medzi sebou dievča by bola celkom dobrá zábava, preto hlasovali za to, aby bola prijatá.

23. januára 1849 sa Elizabeth Blackwellová stala prvou absolventkou lekárskej fakulty. Mala priateľov medzi profesormi i študentmi. Prvá žena - lekárka ukončila štúdium s vyznamenaním!

Elizabeth sa v živote riadila radou z Božieho slova: „Na všetkých svojich cestách ho poznávaj a on ti urovná chodníky.“ (Prísľ 3,6)

Boh dodržal sľub, ktorý dal mladej Elizabeth a dodrží ho aj v tvojom prípade. Vlož svoj život úplne do jeho rúk, ako to urobila Elizabeth v tú noc plnú neistoty. Popros ho, aby urovnal aj tvoj chodník. Ukáže ti cestu, ktorou máš v živote ísť a bude vždy po tvojom boku.

Čím si - to je Boží dar pre teba; ako svoje schopnosti využívaš - to je tvoj dar Bohu

Dánske príslovie

Lectio divina

Vzkriesený Kristus

Jn 20,19-31

¹⁹V ten istý prvý deň týždňa večer, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi za zavretými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: Pokoj vám! ²⁰Keď to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. ²¹Ježiš im znova povedal: Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás. ²²A keď to povedal, dýchol na nich a povedal im: Prijmite Ducha Svätého. ²³Tým, ktorým odpustíte hriechy, budú im odpustené, tým, ktorým zadržíte, budú zadržané. ²⁴Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný Didymos, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. ²⁵Ostatní učeníci mu teda povedali: Videli sme Pána! Ale on im odpovedal: Pokiaľ neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch, ak nevloží prst do rán po klincoch a nevloží svoju ruku do jeho boku, neuverím. ²⁶Po ôsmich

dňoch boli učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Hoci dvere boli zatvorené, Ježiš prišiel, postavil sa do stredu a povedal: Pokoj vám! ²⁷Potom povedal Tomášovi: Daj si sem prst a pozri si moje ruky! Daj sem ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci! ²⁸Tomáš mu odpovedal: Pán môj a Boh môj ²⁹Ježiš mu povedal: Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení, ktorí nevideli, a uverili. ³⁰Ježiš urobil pred očami svojich učeníkov ešte mnoho ďalších znamení, ktoré nie sú zapísané v tejto knihe. ³¹No tieto sú zapísané preto, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene.

Ďalšie čítania: Sk 4,32-35; Ž 118,2-4.16-18.22-24; 1Jn 5,1-6

ČÍTANIE:

Ján opisuje, ako sa vzkriesený Kristus zjavil svojim učeníkom. Medzi kresťanmi, ktorí žili v Jeruzaleme v prvých dňoch po jeho smrti okolo roku 30, kolovali mnohé takéto príbehy. Evanjelisti potom použili tie isté príbehy pri vyučovaní. Ján nás sprevádza na nedeľné stretnutie s učeníkmi, kde sa im zjavil Ježiš. Učeníci sa nesmierne radovali. Ježiš ich poslal šíriť evanjelium a povedal im, aby prijali Ducha Svätého. Nanešťastie jeden z Dvanástich, Tomáš, nebol medzi nimi. Keď mu ostatní hovorili, že videli živého Pána Ježiša, neveril im. Radšej bezočivo vyhlásil, že uverí až vtedy, keď sa dotkne rán po klincoch na Ježišových rukách a vloží ruku do rany na jeho boku. Nasledujúcu nedeľu sa spoločenstvo opäť zišlo a tentoraz bol s nimi aj Tomáš. Pán sa zjavil a pozdravil ich. Prekvapujúco vyzval Tomáša, aby sa dotkol jeho rán a vložil prsty do prebodnutých rúk a celú ruku do otvoru na jeho boku. Urobil to Tomáš? Nevieme. Zdá sa, že mu Ježiša stačilo vidieť. Aj on teda vyhlásil, že Ježiš je jeho Pánom a jeho Bohom. Tomáš vyznal vieru, pretože uvidel vzkrieseného Krista. Ježiš pozná všetkých, ktorí prídu po ňom a budú veriť bez toho, aby ho fyzicky videli.

MEDITÁCIA:

- Aký je rozdiel medzi novozaloženým cirkevným spoločenstvom, ktoré opísal evanjelista, a tým spoločenstvom, do ktorého patríme my?
- Je vzkriesený Kristus prítomný v našom kresťanskom spoločenstve? Je možné ho vidieť a dotknúť sa ho aj iným spôsobom než v podobe premeneného chleba a vína?
- Ak Ježiš po svojej smrti na kríži žije, aký to má na nás vplyv? Môžeme spolu s Tomášom povedať: Môj Pane a môj Bože?
- Prvé Ježišove slová, ktoré po vzkriesení povedal učeníkom a zaznamenal ich Ján, sú: „Pokoj vám.“ Uvažujme o ich význame. Možno sú to slová, ktoré aj my potrebujeme počuť, a to priamo od Ježiša.

MODLITBA:

Použime 118. žalm a vyberme si niektoré verše ako poďakovanie nebeskému Otcovi za Ježišovo vzkriesenie a večnú nádej, ktorú nám toto vzkriesenie dáva. Poďakujeme sa aj za Ježišovu prítomnosť v našich spoločenstvách.

KONTEMPLÁCIA:

Tieto dva novozákonné texty nás privádzajú hlbšie do kontemplácie. Sk 4,32-35 vysvetľuje, ako apoštolí svedčili o vzkriesení Ježiša Krista. V 1Jn 5,1-6 Ján, teraz už starý muž, uvažoval o plodoch prijatia Ježišovho vzkriesenia. Malo by nás to viesť k tomu, aby sme milovali blížneho a boli pripravení deliť sa s núdznymi.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku